

[Miljøministeren]

havde svært ved at se forskellen på dette og de tidligere forslag. Der er sådan set ikke så stor forskel på disse og de tidligere forslag. Forskellen består mestendels i, som fru Margrete Auker sagde, at der for tiden mangler et enkelt aktstykke; det er selvfølgelig ikke noget vigtigt aktstykke – bestemt ikke; det er et meget vigtigt lovforslag, jeg genfremsætter. Det skal der ikke være nogen tvivl om.

Når jeg ikke genfremsætter det uændret, er det altså ikke, fordi en lang række af de ting, der indgik i det lovforslag, ikke vil indgå i det, jeg fremsætter næste gang, men snarere fordi vi har en idé om, at det kan gøres på en mere moderniseret måde. Det er jo en meget gammel lov, vi i virkeligheden bliver ved med at ændre, og derfor kan det måske være hensigtsmæssigt at forsøge sig med en ny lovgivning, men det er en drøftelse, vi måske kan tage til foråret. Jeg var glad for den tilslutning, jeg fik her.

I øvrigt forstod jeg, at hr. Knud Lind bl.a. ville spørge om, hvad lovforslag nr. L 88 egentlig gik ud på, men jeg tror, hr. Knud Lind kom i tidnød, så det ikke lykkedes at få spørgsmålet frem, og nu skal jeg i hvert fald svare på det.

Jeg vil sige det meget kort: Det drejer sig om, at det er det eneste bånd, der får de tidligere len til at hænge sammen og altså dermed ikke deles. Man kan altså ikke dele lenene, og det er denne lovgivning, der sikrer det. Man kan også sige det på en anden facon, som måske er nok så beskrivende: Det er også en lov om begrænsning af antallet af baroner.

(Kort bemærkning).

Henning Nielsen (S):

Jeg vil gerne sige tak til miljøministeren for svaret om, at jeg ikke behøvede at bekymre mig for, at der vil ske nogen nedsættelse af aktiviteterne i vore statsskove, og at jeg i øvrigt bare kunne se på budgetterne, at der var sat penge af til det. Jeg vil gerne sige til miljøministeren, at man ikke altid kan læse det ud af dem, for der kan jo ske nogle forskydninger i henholdsvis udgifter og indtægter, som dermed giver nogle bekymringer.

Men skal jeg forstå svaret på den måde, at miljøministeren her har givet garanti for, at der ikke sker afskedigelser i vore statsskove?

Knud Lind (FP):

Dette lovforslag er et typisk eksempel på, at

Danmarks problemer skabes på Christiansborg. Skoven er i fremgang. Ministerens forslag påstår, at bøgen er truet, at den fældes i stor udstrækning for at erstattes af gran. Det er jeg nu ikke helt enig med ministeren i. Bøgeskov er visse steder erstattet af eg eller andre løvtræer, der har klaret sig bedre det pågældende sted.

Efter stormen i 1967, hvor der faldt en stor del løvskov, gik bøgearealet kraftigt ned, men det var bl.a., fordi bøg vanskelig kan vokse på så store, åbne arealer, som stormen efterlod. Det danske løvtræesareal har stort set været konstant siden 1920 – det er gået lidt op og ned. Tendensen er dog, at skovbruget ikke ønsker at reducere løvtræesarealet, tværtimod. De ønsker ikke engang at reducere det, selv om man med en reduktion måske kunne fjerne de radikale vælgermøder.

Den påståede modsætning mellem publikumsinteresser og erhvervsinteresser er uden sammenhæng med virkeligheden. Det er både i publikums og i skovejeres interesse, at der på hver lokalitet plantes netop den træart, der det pågældende sted har de bedste vækstbetingelser. Det er naturens orden, og således bliver skoven mest frodig og smuk.

Jeg har boet i en skov i 7 år, og der har været så få besøgende dér, at jeg såmænd udmærket kunne have inviteret dem ind på middag alle sammen, uden at det ville være gået ud over min økonomi. Det er derfor, jeg talte om en Dyrehavementalitet, som har sneget sig ind i dette forslag, for når man kommer ud i de andre skove, ser man ikke det friluftsliv, som ministeren her taler så smukt om, for publikum kommer der ikke. Men at man gerne vil have det alligevel, er noget andet.

Træartsvalget er et resultat af mange overvejelser, først og fremmest lokale naturgivne forhold, ønsket om variation i skoven og væksthastighed, modstandsdygtighed mod storm, nabobevoksningernes beskaffenhed og meget andet. Det er altså mange beslutninger, der skal træffes her. Beslutninger om trævalg er langsigtede – bordet fanger jo i 50–150 år frem i tiden. Den eneste undtagelse er netop juletræer, hvor man kan plante noget andet, når de er væk efter 10–12 år. Det eneste rigtige ville være at fremme juletræsdyrkingen mest muligt, da det er det mest valutaskabende, man kan plante i skoven. Men i stedet for at give skovbruget frie muligheder, vælger politikerne at blande sig i træartsvalget på et løst og usagligt grundlag.